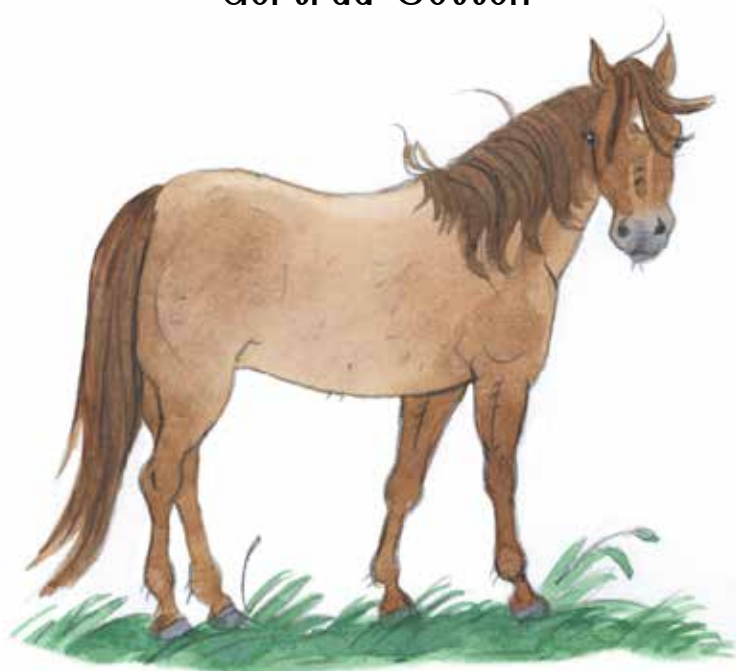

De brave pony

Gertrud Jetten

tekeningen: Ina Hallemans

kluitman

De stoere pony
Pony van goud
Een pony met pit
De springpony
De dappere pony
De lievelingspony
De wilde pony
De trouwe pony
Pony in paniek!
De superpony
De snelle pony
Het eigenwijze veulen
De knuffelpony
De schattige pony
De liefste pony
De grappige pony
De gekke pony
De brave pony

Nur 282/IPP022501
Bisac JUV002130
© Uitgeverij Kluitman B.V.
© MMXXV tekst: Gertrud Jetten
© MMXXV illustraties: Ina Halleman
Omslagbelettering: Agnes Visser
Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
In zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.
Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt
voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

gertrudjetten.nl
kluitman.nl
@kluitman_paardenboeken

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

Hoofdstuk 1

‘Kijk, daar is Tom,’ riep Denzel.

Pippin de grijsbruine ruïn keek op. In de verte zag hij een groene jeep. Langzaam kwam de auto dichterbij, heuvel op, heuvel af. De jeep stopte bij het hek. Er stapte een man met donkere krullen uit.

Pippin galoppeerde naar hem toe, samen met Denzel en Owen. Achter hen zette de rest van de kudde zich ook in beweging.

Tom glimlachte. ‘Hé, jongens. Niet allemaal tegelijk!’

Pippin werd opzij geduwd door Denzel en daarna door Owen. Hij vond het niet erg. Tom had altijd genoeg brokjes voor iedereen.

Tom liep naar Pippin toe en aaide hem over zijn hals. Uit zijn

zak haalde hij een handje brokken, speciaal voor Pippin.

‘Je ziet er prima uit, kerel,’ zei hij goedkeurend. ‘Ik denk dat ik jou ga aanmelden voor de veiling. Zo’n brave pony als jij wil iedereen! En dan nemen we Denzel en Owen ook mee.’

Pippin had geen idee waar hij het over had. Zijn wereld bestond uit de Engelse heuvels. Mist en motregen. Lekker gras eten. Keten met de jongens. Hij was er geboren en opgegroeid.

Pippins vader was Admiral, een bruine dartmoorhengst. Van hem had Pippin het lieve karakter en de lange, golvende manen. Zijn moeder heette Lilly, een vos roan welshpony. Van haar had hij de ruime gangen en de kleur. Pippin had roodbruine manen en staart, een roodbruin hoofd en roodbruine onderbenen. Zijn lichaam was een mengeling van roodbruine, grijze en witte haren.

Pippin was een eindje verderop geboren, in een kudde van vijf merries en zijn vader. Toen hij een jaar oud was, werd hij samen met de andere hengstveulens naar een heel groot weiland gebracht. Dat was twee jaar geleden.

‘Jullie leven zal er heel anders uit gaan zien,’ vertelde Tom. ‘Rijden, mennen, wedstrijden... Misschien wordt een van jullie wel kampioen!’

Pippin keek onzeker naar Denzel. ‘Snap jij wat hij bedoelt?’ vroeg hij.

‘Nee,’ antwoordde Denzel. ‘Maakt niet uit, toch?’ Met zijn lippen probeerde hij nog meer brokjes uit Toms jas te peuteren.

‘Rustig aan,’ zei Tom streng en hij duwde hem weg. Hij

keek naar Pippin. ‘Je mag best wat meer voor jezelf opkomen, jongen,’ zei hij lief. Hij haalde nog een handje brokjes uit zijn jaszak en gaf ze aan Pippin.

Pippin nam ze voorzichtig aan en kauwde erop. Het was niet zo dat hij niet voor zichzelf opkwam. Maar waarom zou hij de anderen opzij duwen? Er was genoeg voor iedereen. Dat was altijd zo.

Tom gaf alle pony’s nog een aai over hun neus en stapte weer in zijn auto.

Pippin keek hem na tot hij alleen nog een groene schim zag. Hij draaide zich om naar Maddox, een oudere ruïn. Hij was de rijpony van Toms kinderen geweest. ‘Wat is een veiling?’ vroeg Pippin.

‘Dat is een plek waar je verkocht wordt,’ antwoordde Maddox.

‘V-v-verkocht?’ stamelde Pippin. ‘Aan wie dan?’

Maddox trok een gezicht. ‘Aan degene die het meeste geld voor je biedt natuurlijk!’

Pippin slikte. Hij had nooit bedacht dat hij weg zou gaan. Het leven had oneindig geleken, voor altijd. Hij keek naar de omheining van stenen muurtjes waar hij ooit overheen had proberen te springen. De reusachtige eik in het midden van de wei. De heuvel waar hij samen met Owen tegenop racete. Het beekje waar ze uit dronken. ‘Maar wil Tom ons dan niet meer hebben?’ piepte hij.

‘Dat is het niet,’ zei Maddox. ‘Jullie zijn nu drie en dan word je ingereden en zo. En dan kun je hier niet meer blijven.’

‘Ingereden,’ mompelde Pippin. Hij dacht aan de verhalen van Maddox over wedstrijden waaraan hij had meegedaan. Puzzeltochten, spelletjes, buitenritten. Kinderen. Misschien was het wel leuk. Of kon het leuk worden. In elk geval zou hij niet alleen naar de veiling gaan: Denzel en Owen gingen ook mee.

Een paar weken later reed er een donkerblauwe vrachtwagen de heuvel op. Pippin keek op. De vrachtwagen stopte voor de poort en even later stapten er twee mensen uit. Het waren Tom en zijn zoon Paul. Ze liepen naar achteren en deden de grote klep omlaag.

Tom maakte het hek open en liep samen met Paul de wei in. Ze hadden halsters in hun handen.

‘Kom maar, jongens,’ riep Paul. Hij schudde met een emmer brokjes.

De andere pony’s galoppeerden meteen naar het hek. Pippin liep er een beetje aarzelend achteraan. Zouden ze hem vandaag komen halen voor de veiling? Of zouden ze alleen een paar dagen naar de boerderij gaan? Dan gingen ze ook met de vrachtwagen.

‘Niet allemaal tegelijk,’ riep Tom. ‘We nemen eerst Pippin,’ zei hij tegen zijn zoon. ‘Die is het makkelijkst.’

Paul pakte een blauw halster en deed het Pippin om. Toen bond hij hem vast aan het hek.

Een voor een werden de drie driejarige pony’s gevangen. Owen liet zich niet pakken, maar na een tijdje lukte het toch.

‘Zal ik Pippin het eerst in de vrachtwagen zetten?’ vroeg Paul.

‘Prima,’ bromde Tom. Hij aaide Pippin over zijn hals. ‘Goed dat jij erbij bent, jongen.’

Paul klakte met zijn tong en leidde Pippin het hek uit, naar de klep. Pippin liep zonder aarzelen naar binnen. Hij had al vaker in de vrachtwagen gestaan en vond het niet eng. Voorin stond een emmer met brokjes, helemaal voor hem alleen.

Buiten stond Tom al klaar met Denzel. Denzel was zwartbont met een grote bles en twee blauwe ogen. Zijn vader was Admiral en zijn moeder was een tinker. Wantrouwend keek hij naar binnen.

‘Toe maar,’ zei Tom.

Denzel snoof en liep toen *bonk-bonk-bonk* de klep op. Daarna stormde hij vooruit naar de emmer. Tom kon hem nog maar net inhouden. 'Rustig aan, knul,' zei hij streng. Hij gaf Denzel een handje brokken en bond hem vast.

Vervolgens was het de beurt aan Owen. Hij was een dartmoor-welshkruising, net als Pippin. Owen snoof zenuwachtig en dribbelde heen en weer voor de klep.

'Rustig maar,' zei Tom. Hij aaide de jonge ruïn geruststellend over zijn hals.

Owen vertrouwde het niet. Het kostte Tom en Paul aardig wat moeite, maar uiteindelijk stond ook hij in de vrachtwagen.

'Zo, we kunnen vertrekken.' Tom keek op zijn horloge. 'We zijn mooi op tijd!'

Op tijd waarvoor, vroeg Pippin zich af. In elk geval niet voor de boerderij, want die was altijd open. Ze zouden vast naar de veiling gaan. Hij keek door een spleet tussen de planken naar hun weiland. De andere pony's waren weer gaan grazen. Was dit de laatste keer dat hij hen zag?

De vrachtwagen hobbelde de grindweg af en ging naar links, een asfaltweg op zonder kuilen.

Ze reden door dorpjes en tussen weilanden door. Na een uur draaide de vrachtwagen een groot parkeerterrein op. Pippin keek door de spleet naar buiten. Het stond er vol met trailers en vrachtwagens. Er klonk gehinnik, geknor en geblaas.

'Waar zijn we?' vroeg Owen zenuwachtig.

'Geen idee,' antwoordde Pippin. 'Maar ik denk dat dit de veiling is.'

De vrachtwagen stopte. Even later ging de klep open. Tom en Paul maakten de drie pony's los en leidden ze een grote hal in. Daar waren van ijzeren hekken boxen gemaakt. Een voor een werden ze in zo'n box gezet en ging het hek dicht.

Pippin keek geïnteresseerd om zich heen. Naast hem stond een groot bruin paard. Tegenover hem een groepje schapen. Iets verderop zag hij een groepje shetlandpony's. Mensen drentelden langs de boxen en bleven regelmatig staan om te kijken.

Tom haalde een bundeltje papier tevoorschijn en vouwde het open. Daarna maakte hij de papieren een voor een vast aan een knijper die aan het hek hing. 'Zo,' zei hij tegen Paul. 'Dat was dat. Zullen we koffie gaan drinken?'

Pippin nam een hapje van het hooi dat in een hoek lag. Er kwam een gezin met twee meisjes aan. Ze bleven voor zijn box stilstaan en lazen de tekst op het papier.

'*Driejarige dartmoor-welshkruising*,' las een van de twee meisjes voor. Ze had rossig haar en heel veel sproeten.

'*1 meter 27 hoog*,' las het andere meisje. '*Heel lief karakter. Mooie gangen*.' Vragend keek ze naar haar moeder. 'Nemen we deze?'

De moeder nam Pippin van top tot teen op. 'Misschien. We kunnen in elk geval op hem bieden.' Ze typte iets in haar telefoon en kuierde toen weer verder.

Zo ging het de rest van de ochtend door. Tom en Paul kwamen af en toe kijken en maakten een praatje met mensen.

Er liep een jonge vrouw naar hen toe. 'Goedemiddag,' zei ze. 'Ik ben Lindsey. Ik ga zo de pony's voorbrengen. Wie van hen is Pippin? Hij is als eerste.'

Tom wees hem aan.

Lindsey liet Pippin aan haar hand ruiken en deed hem een mooi leren halster om. 'Kom maar, jongen,' zei ze vriendelijk.

Pippin trippelde achter haar aan de hal door. Ze kwamen bij een grote, ronde zandbak met tribunes eromheen. Boven de tribunes was een hokje waarin een man zat die in een razend tempo getallen opnoemde. Sommige mensen op de tribune staken hun hand op.

'Verkocht!' riep de man in het hokje. Hij sloeg met een hamer op een tafel. 'Voor tweeduizend pond naar bieders 243. Volgende!'

De deur ging open en er kwam een mooie schimmel met ingevlochten manen de bak in.

Pippin liep naast Lindsey naar binnen. Terwijl ze rondjes liepen, begon de man in het hokje van alles over hem te vertellen. Daarna noemde hij weer snel getallen op. Pippin keek om zich heen. Op de tribune zag hij Paul en Tom. Ze zagen er een beetje gespannen uit. Ook herkende hij het gezin met de twee meisjes. Zouden zij hem kopen?

'Eenmaal, andermaal... Verkocht aan een onlinebieder uit Nederland,' riep de man in het hokje en hij sloeg weer met zijn hamer op tafel.

Lindsey bracht Pippin terug naar zijn box en nam Owen mee.

'En, hoe was het?' vroeg Denzel nieuwsgierig.

'Ik ben verkocht aan iemand in Nederland,' zei Pippin een beetje beduusd. Hij had geen idee waar dat lag en hij had ook geen idee wie nu zijn eigenaar was. De meisjes hadden teleurgesteld gekeken, dus zij waren het niet. Om zichzelf gerust te stellen nam hij een hapje hooi en begon erop te kauwen.

Toen alle pony's geweest waren, kwamen Tom en Paul naar hen toe.

'Allemaal verkocht,' zei Tom tevreden. Hij aaide Denzel en Owen even over hun neus en bleef staan bij Pippin. 'Goede reis, jongen,' zei hij en hij krabde hem onder zijn maanpluk, precies daar waar het kriebelde. Toen zuchtte hij en liep samen met Paul naar buiten.

Pippin keek hen verdrietig na. Waarschijnlijk zou hij ze nooit meer zien.

Even later werden Owen en Denzel opgehaald. Denzel ging met een oudere man met een pet mee en Owen met een jonge vrouw. Pippin keek een beetje zenuwachtig om zich heen. En hij dan? Gelukkig bracht Lindsey hem toen naar buiten, naar een grote vrachtwagen. Er stonden al vijf andere paarden en pony's in. Ze leidde hem naar binnen en deed de klep dicht. Vlak daarna begon de vrachtwagen te rijden.

De reis duurde de hele nacht en de halve ochtend. Tegen de middag waren ze in Nederland. Het leek wel wat op Engeland, vond Pippin, behalve dat de mensen aan de verkeerde kant van de weg reden. Niet dat het hem veel uitmaakte, want hij was nog steeds misselijk van de boot. En hij was moe.

De vrachtwagen minderde vaart en reed een grote parkeerplaats op. Er stonden een man en een vrouw te wachten. Ze laadden een voor een de pony's uit en brachten hen ieder naar een eigen uitloop. Pippin ging meteen rollen.

'Tevreden?' vroeg de man.

'Heel tevreden, Vincent,' antwoordde de vrouw. Ze keek naar Pippin. 'Ik denk dat hij echt iets voor Ien is, denk je ook niet?'

'Zeker weten,' antwoordde de man. 'Ik ga haar meteen bellen!'

Het duizelde Pippin een beetje. Hij was nog maar net hier, op een plek die hij niet kende, bij mensen die hij nog nooit gezien had. En nu hadden ze het alweer over iemand anders. Gisterochtend stond hij nog in de Engelse heuvels, samen met zijn vrienden. En nu was hij ergens waar hij niemand kende. Helemaal alleen. Ergens waar hij waarschijnlijk niet eens lang zou blijven.

Hoofdstuk 2

Na een halfuurtje werden Pippin en de andere pony's naar binnen gebracht. Pippin kwam in een grote box met een buitenluik te staan. Dat was erg fijn, want nu kon hij tenminste naar buiten kijken.

Hij vroeg zich af wie Ien was. Een meisje? Een vrouw? En wat zou ze met hem gaan doen?

De volgende ochtend werd Pippin al vroeg buitengezet. De zon scheen en in de bomen rondom de uitloop kwetterde een groepje mussen. Pippin keek om zich heen. Wat was het hier toch plat! En vol! Hij zuchtte diep en kuierde wat rond op zoek naar sprietjes gras.

Op de parkeerplaats klonk opeens een harde stem. Pippin spitste zijn oren en keek op. Er kwam een grote, stevige vrouw aanlopen met kort, donker haar. Ze liep langzaam langs het rijtje uitlopen en nam alle pony's onderzoekend op. Bij Pippin bleef ze stilstaan. Haar blik gleed langs zijn hoofd met de fijn gevormde oren, zijn lange hals, zijn sterke rug en zijn stevige benen. Ze knikte goedkeurend.

'En, bevalt hij je?' vroeg Vincent.

'Zeker,' antwoordde Ien. 'Kan ik hem zien lopen?'

'Natuurlijk.' Vincent pakte een lange zweep en liep de uitloop in. Toen hij ermee zwaaide, begon Pippin te draven.

'Ik heb het al gezien,' riep Ien na een tijdje. 'Verkocht!'

Vincent glimlachte. 'Dat is snel! Wil je hem nog laten keuren?'

Ien begon bulderend te lachen. 'Zonde van mijn geld, jongen! Die pony is opgegroeid in de heuvels. Hij heeft altijd buiten gelopen en nooit op stal gestaan. Net als zijn ouders. Wat kan hem nou mankeren?'

'Zoals je wilt,' zei Vincent beleefd. 'Neem je hem meteen mee?'

Ien knikte. 'Ik heb de trailer al bij me.' Ze haalde een stapel bankbiljetten uit haar zak. 'Hier heb je het geld.'

Vincent nam het aan en telde het snel na. 'Prima.' Hij deed Pippin het halster om en gaf het touw aan Ien. 'Alsjeblieft,' zei hij. 'Hij is nu van jou.'

Ien gaf Pippin meteen een tik met het touw. 'Vooruit, jongen,' zei ze bars. 'We hebben niet de hele dag de tijd!'

Pippin liep een beetje aarzelend achter haar aan. Was dit voortaan zijn mens? Hij was het niet gewend dat iemand hem zo onverschillig behandelde, alsof hij een ding was. Bij de trailer stond hij stil.

Ien trok hem mee naar de klep. 'Niet zeuren,' zei ze streng. 'Gewoon naar binnen lopen.'

'Waarschijnlijk is hij geen trailer gewend,' merkte Vincent op. 'Geef hem even de tijd.'

Ien snoof. Ze liet het touw wat vieren en bleef staan. 'Zo is het wel lang genoeg,' zei ze even later en ze gaf een ruk aan het touw.

Pippin liep aarzelend de trailer in.

Ien deed de klep dicht en stapte in haar auto. Schokkerig zette de trailer zich in beweging. Pippin keek door het raampje naar buiten. Ze reden door een dorp, langs boerderijen en weilanden en een stuk bos.

De jeep minderde vaart en draaide een grote parkeerplaats op. Aan de muur van het stalgebouw hing een wit bord met daarop in stevige zwarte letters: *Manege Paard- & Ponypret*. Er waren een paar uitlopen en een buitenbak. Daarachter lagen weilanden. Er liepen een stuk of twintig paarden en pony's in allerlei kleuren en maten.

De jeep ging open en Ien stapte uit. Ze liep naar de trailer en maakte de klep open. 'We zijn er, Pippin,' zei ze wat vriendelijker dan eerst. Ze maakte hem los en nam hem mee naar buiten.

Uit het stalgebouw kwam een grote bruine hond aanrennen met een platte snoet.

'Hé, Janse,' riep Ien blij. 'Heb je het baasje gemist? Ja, hè?'

Janse sprong blaffend om hen heen en beet speels in Pippins staart.

Pippin deed geschrokken zijn oren naar achteren. Toen Janse in zijn been hapte, trapte hij.

'Hé, niet doen!' zei Ien scherp. Bestraffend gaf ze een ruk aan het touw.

Pippin zette geschrokken een stap opzij.

Ien gaf Pippin weer een tik met het touw en liep naar een uitloop. Janse bleef om hen heen springen, maar hij bleef uit

de buurt van Pippins achterbenen. Ien maakte het halstertouw los en liep zonder nog iets te zeggen weg.

In het weiland naast hem stonden een vosruin met lichte manen en staart en een bruine merrie. Iets verderop liepen nog twee shetlanders.

'Zo,' zei de vosruin. 'Jij durft! Ik ben Mistral trouwens.'

'En ik ben Zara,' vertelde de bruine merrie. 'En jij?'

'Ik heet Pippin. Ik kom uit Engeland.' Was dat pas twee dagen geleden? Pippin schudde zijn hoofd. Het leek wel een jaar.

'Dus jij bent de nieuwe manegepony,' zei Mistral keurend. 'Nou, welkom bij Manege Paard- & Ponypret!'